

de Plejere, der faar Kosten, er saa smaa, at det for dem er meget vanskeligt overhovedet at kunne leve. Plejersker paa yngste Gage tjener saaledes 29 Kr. 16 Øre om Maaned. Deraf fradrages 4 Kr. 38 Øre til deres Pensionsfond. De paagældende faar altsaa 24 Kr. 78 Øre om Maaned. Dette er i Tider som de nuværende sikkert en alt for lille Gage. Jeg vil henlede Opmærksomheden herpaa, fordi jeg synes, at efterhaanden som man rykker videre og videre op med Dyrtids-hjælpen til de egentlige Statsinstitutioner, maa man ogsaa komme til Overvejelser af Spørgsmaal, der vedrører de selvejende Institutioner, herunder Aandssvageanstalterne.

Ogsaa om Kollektørernes Stilling vil jeg sige et Par Ord. Jeg ved, at den højt-ærede Minister her har været agtpaagivende overfor Spørgsmaalet om at sikre dem et rimeligt Antal Lodder, saaledes at Kollektionerne bliver nogenlunde lige store og faar en Størrelse, som gør, at de respektive Indehavere af dem kan faa en nogenlunde ordentlig Indtægt. Dette er sikkert en meget fortjenstfuld Gerning af Finansministeren, men jeg vil henstille, om det ikke var muligt, at man kunde gaa noget videre i Retning af Imødekommen overfor Indehaverne af Kollektionerne. Disse Kollektioner gives dog af Staten til Personer, der i mange Maader har gjort sig fortjent til en aarlig Indtægt, som muliggør en nogenlunde sorgfri Eksistens, men saaledes som Stillingen er i dette Øjeblik, er det for mange af dem i høj Grad besværligt at komme igennem. Indtægterne er paa dette Omraade overordentlig smaa.

Disse Punkter, som jeg her har tilladt mig at fremdrage, mener jeg har deres Interesse, i alt Fald i Forbindelse med Dyrtidsforanstaltningerne i al Almindelighed, og jeg skal henstille, at man ogsaa paa disse Punkter vil vise sig imødekommende.

Brorsen: Jeg tror at have Lov til at udtale, at der ikke alene indenfor Stat og Kommune, de offentlige Institutioner, men i al Almindelighed for Tiden er en god Villie til at yde den nødvendige Dyrtids-hjælp. Jeg siger: nødvendige, for alle er klare over, at den Dyrtid, vi nu har haft i flere Aar, medfører, at man overalt ikke alene indenfor Stat og Kommune, men ogsaa i de private Erhverv maa give ret rundelige Dyrtidstillæg, for at Arbejderne i det hele taget kan blive i Stand til nogenlunde at klare sig. Der er naturligvis visse Tilfælde, hvor man ikke har været agtpaagivende nok, heller ikke fra det offentlige Side, f. Eks. sidder der Lærere med meget smaa Indtægter, som man allerede for

længere Tid siden burde have bragt noget højere op. I al Almindelighed kan man sige, at Tjenestemandstanden naturligvis i meget betydelig Grad har følt Dyrtidens Tryk i de forløbne Aar. Det er klart, at mange af dem, ja vel næsten alle, har været nødte til at lægge hele deres Livsførelse om. Det har selvfølgelig været vanskeligt for dem, som er længst nede paa Lønstigen, fordi det hele har været nogenlunde knapt tilmaalt, saaledes at de ikke yderligere har kunnet reducere deres Udgifter. Det er i særlig Grad dem, som har været vanskeligt stillede i de forløbne Aar, og som ogsaa vil blive det i de kommende Tider. Men man maa ikke se ensidigt paa denne Sag. Ogsaa udenfor Tjenestemændenes Kreds kan man paavise Tusinder, ja Titusinder af Familier, som ligeledes har haft det meget vanskeligt, hvorfor Staten gennem de forskellige Dyrtidslove har søgt at raade Bod paa Forholdene, saaledes at det netop for disse Tusinder af Familier kunde blive noget lettere at komme gennem Tilværelsen. Naar man nu ser paa de Love om Dyrtidstillæg, der er givne, tror jeg at have Lov til at udtale, og det vil Tjenestemændene vist ogsaa indrømme, at det, disse Love ydede paa de forskellige Tidspunkter, er blevet betragtet som et kulant Tilskud fra Staten. Men efterhaanden som Dyrtiden varer ved og i mange Henseender mere og mere bliver af en saadan Beskaffenhed, at den rækker betydeligt op, ogsaa til dem, der har noget større Indtægter, er det selvfølgelig nødvendigt, at vi forøger Dyrtidstillæget. Vi maa altsaa paa den ene Side efter min Mening tage Hensyn til berettigede Krav fra Tjenestemændene, men paa den anden Side er det ogsaa vor Pligt som Rigsdagsmænd at tage Hensyn til, om Staten i det hele taget er i Stand til at udrede dette store Beløb, og spørge, hvorfra Pengene skal komme. Det er saa vældige Beløb, her er Tale om, at det er paa sin Plads, at vi faar Rede paa, hvorledes Finansministeren har tænkt sig, at disse Snese Millioner Kroner i det hele taget skal tilvejrbringes. Det vil efter min Mening være ganske uforsvarligt at vedtage Love, som indeholder henimod 100 Mill. Kr.s Udgift for Staten, uden samtidig at faa det fjerneste at vide om, hvorledes Pengene skal skaffes, udover de to Indtægtslove, som der er fremsat Forslag om af Trafikministeren, og som er anslaaede til at skulle give en Indtægt af ca. 15 Mill. Kr. Vi er allesammen klare over, at dette er som en Draabe i Havet i Sammenligning med, hvad det er nødvendigt at skaffe. Jeg tror derfor, at Rigsdagen